

Nicola Moriarty

Tot de laatste verdachte

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

Proloog

Boven het bed is een plafondventilator loom aan het ronddraaien, maar het lukt niet erg om de dikke deken van warmte in de kamer te laten verwaaien. Op tafel staat een cupcake waarvan het rode papiertje aan één kant losgetrokken is. Uit die kant is een flinke hap genomen en er vallen nu een hele hoop kruimels uit. Aan de muur boven de tafel hangt een oude filmposter waarvan de randen opkrullen. Buiten valt de regen gestaag. Dat is nu al dagen zo en het lijkt er niet op dat er snel een eind aan komt, maar door die hoosbuien is het tenminste ietsje minder warm. Wel wordt de lucht steeds vochtiger en klammer.

Midden in de kamer ligt een tengere, donkerharige vrouw met haar gezicht omlaag op de vloer, op het randje van bewustzijn. Bloed sijpelt uit een snee in haar achterhoofd. Haar ademhaling is oppervlakkig en reutelt.

Als iemand deze kamer nu zou binnenkomen, zou het hem of haar snel duidelijk zijn dat deze vrouw stervende is. Maar helaas weet niemand dat ze daar ligt... en als iemand het al weet, komt die niet even bij haar kijken.

Harriet

Je kunt het voelen. Je grip op deze wereld ontglipt je. Het is alsof je wilt toegeven aan de diepste slaap die je je ooit kunt voorstellen. Je hoofd bonst, klopt alsof je hersenen twee keer zo groot zijn geworden en proberen te ontsnappen aan je te kleine schedel. Wat nog erger is, is het gevoel van de vloeistof die door je haar sijpelt en zich in je oor verzamelt voordat het zich een weg baant langs de ronding van je wang naar je kin om vervolgens op het tapijt te druppelen. De stroperige vloeistof dempt en vervormt alle geluid, maar het doet nog meer. Het maakt je duidelijk dat de wond achter op je hoofd ernstig is. Het maakt je duidelijk dat je bloed verliest. Gestraag. Onophoudelijk. Je kunt maar zoveel bloed verliezen voordat je het punt bereikt waarop er geen weg terug meer is.

Misschien heb je nog een uur, misschien twee. Zonder hulp ga je dood.

Maar er is geen hoop op hulp. Niemand weet dat je hier bent. Man, je weet niet eens waar 'hier' is.

Je denkt dat je klaar bent om je over te geven aan die diepe slaap, hè? Nou, zal ik je eens wat zeggen? Dat kan niet. Nog niet.

Je opent je mond, probeert te slikken om je keel vrij te maken, klaar om te roepen. Godallemachtig, je hebt hulp nodig! Maar blijkbaar lukt het je niet om je stem aan de praat te krijgen. Het zou toch geen zin hebben; je denkt niet dat iemand je zou horen met dat lawaai van de kletterende regen.

Oké, dus je kunt je niet bewegen, je kunt met geen mogelijkheid opstaan om op zoek te gaan naar hulp. En je kunt ook niemand duidelijk maken dat je hier bent.

Dan ga je dus echt dood, hè?

Het lijkt onmogelijk dat je het ene moment nog hier kunt zijn, voelen, ademen, aanraken, zien – en dat je het volgende moment weg bent. Hoe zou dat zijn? Om gewoon op te houden te bestaan? Strikt genomen is het helemaal niks. Als je niet bestaat, dan... besta je niet. Dan voel je niet meer, haal je niet meer adem, kun je niets meer aanraken, niets meer zien. Dan kun je niet meer luisteren, proeven, bewegen, liefhebben. Niet meer haten. Geen pijn meer voelen.

Wat ga je doen met de tijd die je nog rest? Het antwoord is duidelijk. Je gaat uitzoeken wie het was die je geslagen heeft. Je gaat uitzoeken wie je vermoord heeft. En misschien, als je het antwoord hebt, kun je een manier vinden om een aanwijzing achter te laten. Om ervoor te zorgen dat deze persoon moet boeten voor wat hij gedaan heeft. Dan moet je eerst maar eens een lijstje maken.

Wie zou jou zo haten dat hij je dood wilde hebben? Zoveel mensen kunnen dat toch zeker niet zijn – je bent geen slecht mens! Oké, je hebt weleens fouten gemaakt, maar niemand is perfect.

Nee, er moet een reden zijn. Een motief. Wat is er pas geleden gebeurd? Wat is er veranderd?

De eerste persoon op de lijst is duidelijk: Karen, Tallulahs moeder, van school. Je weet waarom zij de lijst aanvoert. Je weet wat je gedaan hebt.

Nummer twee is lastiger. Je wilt haar niet op deze lijst zetten, maar je moet wel. Victoria. Je beste vriendin. Maar ja, ze is nog zoveel meer dan dat, of niet soms?

Wie nog meer? Misschien collega's; of een klant die het gevoel heeft dat je hem of haar tekort hebt gedaan. Of je schoonzusjes – die vonden jou nooit goed genoeg voor hun broer.

Nee, je denkt niet dat een van die mensen een echt motief zou hebben.

Bovendien is er een belangrijke speler die je negeert en je moet de mogelijkheid onder ogen zien.

Nummer drie: Malek, je man. Iedereen weet dat de echtgenoot de eerste is naar wie de politie bij hun onderzoek kijkt. Maar dat lijkt gewoon zo onbegrijpelijk. We hebben het hier over Malek! Jouw Malek. Jouw zachtaardige reus. Jouw goedmoedige en liefhebbende echtgenoot die je hebt weten te verleiden jullie huwelijk in te richten volgens jouw idee over hoe een huwelijk eruit zou moeten zien. En het werkte nog ook! Jullie hebben de perfecte relatie en jullie halen er allebei precies uit wat jullie nodig hebben.

Je probeert het je voor te stellen. Malek, met zijn sterke, boomlange lichaam en zijn brede schouders en gespierde armen. Zou hij zoiets doen? Zou hij het in zich hebben? Zou hij serieus het achterhoofd van zijn vrouw inslaan met een stomp voorwerp? Haar hier voor dood achterlaten?

Hoe zachtaardig Malek ook lijkt, onder die goedmoedigheid schuilt een vurig temperament. Die akelige aanvaring met Ollie Cook toen hij nog in de Jersey Flegg Cup speelde bewijst dat. Als je wat hem betreft te ver gaat...

Ik zou hem toch maar bovenaan je lijst zetten.

VERDACHTE NUMMER ÉÉN

De echtgenoot

1

Malek

Vrijdagochtend vroeg

Malek was al in geen maanden meer wakker geworden met dit soort hartkloppingen. Misschien wel langer. Hij stak een hand uit naar de andere kant van het bed, maar voelde alleen lakens en lege ruimte. Uiteraard. Had hij nou serieus verwacht dat Harriet gisteravond thuis zou komen? Met zijn andere hand pakte hij zijn telefoon van het nachtkastje en checkte of er een bericht van haar zou zijn. Ja, hij had gelijk, ze was bij Victoria blijven slapen. Hij liet de telefoon vallen en probeerde zijn oppervlakkige ademhaling rustig te krijgen. Spreidde zijn ene hand uit op zijn buik en legde de rug van de andere hand tegen zijn voorhoofd. Dat was glibberig van het zweet.

Kom op, verman je.

Hij sloot zijn ogen en concentreerde zich op de ritmische geluiden van de regen die op het dak trommelde, liet de gestage witte ruis zijn geest vullen en al het andere verdringen. Langzaam kwam zijn ademhaling tot bedaren terwijl hij zich concentreerde op het op en neer gaan van zijn buik. Hij bracht zijn hand naar zijn borst en voelde dat het gehamer van zijn hart gestaag minder werd.

Goed zo. Gewoon steeds minder hard slaan, tot het helemaal weg is.

Hij wist niet zeker of het door een droom kwam dat hij zo over zijn toeren was. Hij had geen flauw benul, want hij was nooit zo

iemand geweest die zijn dromen onthield. Maar soms dacht hij dat hij de grond onder zijn voeten voelde wegzakken. Het sloeg nergens op dat een incident dat hem zélf niet eens was overkomen dit al die jaren later nog steeds bij hem teweeg kon brengen. Zeventien jaar, om precies te zijn. Zeventien fucking jaar!

Zomaar een vrouw op een feestje was ooit een keer tegenover hem gaan zitten, had zijn handen in de hare genomen, leunde dicht tegen hem aan en ademde een heel knoflookbrood in zijn gezicht terwijl ze bloedserius zei: ‘*Survivor’s guilt* bestaat echt, Malek.’ Blijkbaar had Harriet haar verteld over zijn paniekaanval. Doordat zijn moeder hem jarenlang gedrild had wat betreft goede manieren was hij te beleefd geweest om de vrouw te vertellen dat ze moest opdonderen, maar later was hij uitgevallen tegen Harriet: ‘Waarom heb jij toch altijd de behoefte om wildvreemde mensen van alles te vertellen over mijn privé-zaken?’

Trouwens, het probleem met wat dat mens hem op het hart drukte was dat hij helemaal niet eens een survivor was. Om het te overleven had hij moeten delen in die bijna-doodervaring. Dus wat was zijn excuus?

Hij had Harriet snel vergeven dat ze uit de school had geklapt. Ze hoefde haar hoofd maar opzij te draaien en met haar wimpers te knippen en hij was als was in haar handen. Hadden alle mooie mensen zoveel macht over de rest van de bevolking? Al was Harriet wel echt next-level knap. Hoge jukbeenderen, zachte volle lippen en die ondeugende twinkeling in haar ogen die op de een of andere manier aangaven dat je zowel gevaar als plezier te wachten stond.

Vroeger noemden ze het hun toevalstreffer – dat incident van zeventien jaar geleden. De katalysator voor zijn romance met Harriet. Of nou ja, wat hem betrof de katalysator om een stap verder te gaan. Het verhaal dat ze vertelden op feestjes. *Wist je dat ik ooit Maleks leven heb gered?* En al begreep Malek wel waarom Harriet zo graag zo’n spannend verhaal wilde delen, vaak gaf het hem een

gevoel van onbehagen in zijn buik omdat mensen zaten te kwijlen bij iets wat voor anderen een tragedie was geweest.

Zelfs Maleks moeder, Maryam, was ervan overtuigd dat het lot Harriet en Malek bij elkaar had gebracht, dat ze voorbestemd was om zijn leven te redden. Malek moest toegeven dat hij Harriet in de loop der jaren ook was gaan zien als zijn talisman. Niet dat zijn liefde voor haar daarop gebouwd was. Het klonk fout, alsof ze een konijnenpootje was of een hoefijzer dat hij in zijn zak kon steken. Terwijl het eigenlijk een extra laag in hun relatie was die zijn liefde voor haar versterkte. Er waren ook wel kleinere dingen gebeurd. Dingen zoals n t geen parkeerboete krijgen omdat Harriet hem vroeg om even terug te gaan naar de auto om haar zonnebril voor haar te halen. Of tweeduizend dollar winnen bij de fruitmachine omdat Harriet zei: ‘Laten we daar gaan zitten want dan kan ik het Rihanna-concert op dat scherm bekijken.’ Die gebeurtenissen op zich zouden gewoon een toevallige samenloop van omstandigheden zijn geweest, maar als je alles bij elkaar optelde, leek het alsof het effect dat Harriet op zijn leven had echt van hogerhand was ingegeven. Het vuur onder deze theorie werd uiteraard aangewakkerd door Maryam, die beweerde dat Harriet daadwerkelijk de beschermengel van haar zoon was.

Maar uiteindelijk, toen Harriet zich realiseerde dat Maleks paniekaanvallen er niet minder op werden, stopte ze met het vertellen van het verhaal. Ze begreep dat het voortdurend herbeleven van de avond waarop zij ‘zijn leven redde’ niet hielp en in plaats daarvan werd ze zijn rots in de branding. Telkens als hij een van zijn paniekaanvallen had, zou zij hem erdoorheen praten, hem eraan herinneren dat hij adem moest halen, dat hem niks kon gebeuren, dat zij bij hem was. Ze kneep in zijn handen, wreef over zijn rug en streelde zijn voorhoofd tot hij weer rustig was.

Maar ze was er niet altijd. Dus had hij geleerd hoe hij zijn paniekerige geest en lichaam zelf weer rustig kreeg.

Toen zijn hart eindelijk weer zijn normale ritme aannam, liet

hij zijn hand van zijn borst naar beneden glijden om het kalme op en neer gaan van zijn buik te voelen, en toen, na een moment van aarzeling, verder omlaag. Hij was inmiddels klaarwakker. En alleen... Hij tilde zijn hoofd op om een blik te werpen op de slaapkamerdeur om zeker te weten dat die dicht was. Dat was het geval. Dus waarom niet, vond hij. Dit was in elk geval een beter begin van de dag.

Malek stond voor de spiegel met zijn handdoek om zijn middel gebonden en zijn tandenborstel tussen zijn tanden geklemd. Hij spande zijn buikspieren aan en draaide zich opzij. Zijn bolle buik kwam iets omhoog met het aanspannen, maar het veranderde niets aan de situatie: hij had een bierbuik. Hij draaide zich weer terug naar de spiegel en hief nu zijn armen op en spande zijn biceps aan. Die waren nog steeds stevig, maar er zat te veel vet over de spieren om echt definitie te kunnen zien. Hij was altijd al een flinke jongen geweest, brede schouders en borstkas, best lang – 1 meter 80, om precies te zijn – en hij was een krachtpatser op het rugbyveld geweest. Niet zo lang als de mannen in de eerste rij van de scrum, maar hij was solide en had de perfecte bouw voor een halfback. Soms waren er drie kerels voor nodig om hem te tackelen. Maar hij had nooit het gevoel dat hij te zwaar was. Zijn negentig kilo stonden prima, met zijn bouw. Als hij tegenwoordig op de weegschaal ging staan zag hij een vergelijkbaar getal, maar het gewicht was anders over zijn lichaam verdeeld.

‘Pap, wat ben je nou allemaal aan het doen?’

Farrah verscheen achter hem in de spiegel en Malek hield zijn spieren gebald toen hij zich omdraaide naar zijn dochter.

‘Wist je dat ik vroeger een sixpack had?’ vroeg hij, mompelend rond de tandenborstel die uit de zijkant van zijn mond stak. ‘En echt gigantische biceps?’

Farrah hield haar hoofd schuin. Ze had haar donkere haar opgestoken in een hoge paardenstaart en even kon Malek niets anders

dan Harriet in haar gezicht zien. Maar toen zei ze: ‘Ze zijn nog steeds behoorlijk groot’, en Harriet leek te verdwijnen als een geest en ze was alleen nog maar Farrah.

Hij liet zijn armen zakken en gaf een pets op zijn buik. ‘Maar dit,’ zei hij, terwijl hij de tandenborstel uit zijn mond haalde en vooroverboog om in de gootsteen te spugen. ‘Waar komt dit vandaan?’

‘Geeft toch niks,’ zei Farrah. ‘Je ziet er nog steeds goed uit, hoor. Je bent nota bene een heuse prófspeler geweest.’

‘Dat is heel lief, *habibti*, maar je weet best dat ik maar gewoon een semiprof was. En het is al lang geleden.’ Hij spoelde zijn mond en liet die woorden nog eens afspelen in zijn hoofd. *Je weet best dat ik maar gewoon een semiprof was.*

Mal, vergeet niet dat je op sémiprofessioneel niveau hebt gespeeld.

Shit, wanneer waren Harriets woorden zijn brein binnengedrongen en zijn norm geworden? De beschrijving klopte, maar het was ook een beetje mierenneukerij. Want hij had het wel degelijk tot een professioneel niveau geschopt. Hij was alleen op het verkeerde moment geblesseerd geraakt – precies op het moment dat hij op het punt stond zijn contract te tekenen. Harriet bedoelde het niet onaardig toen ze dat zei, was gewoon pragmatisch wat betreft de reclame voor zijn coachingbedrijf. Bovendien was ze een enorme steun voor hem geweest toen hij die blessure kreeg. Zonder haar was hij die donkere tijd niet doorgekomen.

Malek veegde zijn gezicht af met de handdoek en keek Farrah weer aan. ‘Ik wou dat je me toen had kunnen zien,’ zei hij. ‘Ik wou dat ik kon beschrijven hoe het voelde om elke dag uren achter elkaar rugby te spelen. De adrenaline die het me gaf. Het was in die tijd het enige waar ik goed in was en het zorgde ervoor dat mensen me wilden leren kennen, dat ze met me wilden praten, of gewoon bij me in de buurt wilden zijn.’

‘Ik heb wat oude beelden van je wedstrijden gezien op YouTube, pap. Die zijn van beroerde kwaliteit, maar ik kan wel nog steeds

zien hoe goed je was. En mensen vinden het nu ook gewoon leuk om met je praten. Ik vind dat zelf ook leuk. Gaat het... wel goed met je?’

Malek beseftte dat hij zijn dochter ongerust had gemaakt en schonk haar een glimlach. ‘Ja tuurlijk, sorry, schat, ik was gewoon... sentimenteel. Shit, hoe laat is het? Zijn we te laat?’

‘Eh, ja, daarom kwam ik je halen. Ik had niet verwacht dat je voor de spiegel stond te flexen.’

‘Hoelang nog tot de bel gaat?’

‘We hebben nog vijftientig minuten. En het regent nog steeds, dus het zal wel druk zijn op de weg.’

‘Komt goed, we redden het wel, ik zie je zo beneden.’

Farrah draaide zich om en wilde weglopen, maar bleef toen toch staan. ‘Pap?’

‘Ja?’

‘Waar is mama vanmorgen? Is ze weer bij Victoria blijven slapen?’

Malek aarzelde. ‘Ja. Een wijntje te veel.’

‘Pap... vind je niet dat –’

Malek kon de vriendelijk dwingende toon in haar stem horen, en hij kapte haar af. ‘Wat ik vind is dat jij je er niet mee moet bemoeien.’

Hij zag Farrahs gezicht vertrekken en voelde zich schuldig omdat hij zo was uitgevallen. Hij probeerde milder te klinken. ‘Maar ik vind het wel fijn dat je om me geeft. Ga nu maar gauw. Anders komen we te laat.’

Farrah verdween en Malek liep de badkamer uit en deed de slaapkamerdeur dicht. Hij was blij dat zij degene was geweest die hem betrapte toen hij zijn eigen lichaam in de spiegel bekeek in plaats van Harriet. Zijn vrouw zou hem uitgelachen hebben. Misschien in zijn buik hebben geprikt, gezegd hebben dat het zijn eigen schuld was omdat hij te veel biertjes had gedronken. Wat op zich wel waar was. Hij moest weer in vorm zien te komen. Mis-

schien kon hij weer gaan boksen. Zou dat goed zijn voor zijn knie? Toen hij nog rugbyde mocht hij graag boksen om fit te blijven. Voordat zijn knie het begaf, wat hem zijn enige kans kostte om van zijn favoriete sport een échte carrière te maken.

Tegenwoordig trainden professionals heel anders. Het ging nu meer om technische vaardigheden en tactische oefeningen, HIIT-sessies en plyometrics. Maar toen hij eind jaren negentig speelde, wilden zijn coaches dat hij sterk en agressief was. Hij herinnerde zich dat hij sit-ups deed terwijl er verzwaarde ballen naar zijn buik werden gegooid om hem sterker te maken.

Hoe laat ging de sportschool open op doordeweekse ochtenden? Als hij lid zou worden, zou hij dan genoeg tijd hebben om een paar ochtenden per week klasjes te doen voordat hij Farrah naar school bracht? Of misschien kon Harriet haar af en toe bij school afzetten, op weg naar haar eerste afspraak?

Hij pakte zijn telefoon van het bed om het op te zoeken, maar toen herinnerde hij zich meteen dat hij geen tijd had om te scrollen. Farrah zou te laat komen als hij niet opschoot. En ze had gelijk, het was belachelijk druk op de weg met dit weer. Het was al de hele week aan het regenen, al bood dat geen verlichting van de zomerse hitte. In plaats daarvan werd de lucht vochtig en klam. Het voelde alsof ze in het tropische Far North Queensland woonden in plaats van in Western Sydney. De wijk waar ze woonden was gebouwd op een heuvel omringd door oude moeraslanden. Hij herinnerde zich dat de makelaar hem het gevoel had gegeven dat hij een dombo was omdat hij twijfelde of de grond hier wel geschikt was en of de boel hier niet zou overstromen. ‘*Mate*, ingenieurs die een heel stuk slimmer zijn dan wij vinden dit gebied veilig om te bebouwen.’ Zulke gasten onderschatten zijn intelligentie steevast als ze erachter kwamen dat hij een voormalige rugbyer was. Hoe groter de spieren, hoe kleiner de hersenen, dachten ze. Dat hij nou toevallig geen intellectueel type was, wilde nog niet zeggen dat hij op zijn achterhoofd was gevallen.

En bovendien: op dit moment stonden verschillende ‘niet-overstroombare’ wegen in het zuiden en oosten van de wijk onder water en het zou voorlopig nog niet stoppen met regenen. Gelukkig was de school de andere kant op en tot nu toe waren er nog geen huizen in gevaar. Maar Malek had wel nog steeds zin om die snotneus van een makelaar die hem het gevoel had gegeven dat hij dom was met zijn snuit in de modder te duwen: ‘Zie je nou wel, *ahbil!* Het was dus terecht dat ik me zorgen maakte!’ zou hij zeggen als de makelaar dan lag te sputteren.

Misschien voelde hij zich een tikkeltje te agressief vanmorgen. Het kwam waarschijnlijk gewoon door de herinnering aan die makelaar dat hij zich minderwaardig voelde; Harriet deed soms ook zo tegen hem.

Zodra die gedachte bij hem opkwam, schudde hij zijn hoofd. Waar kwam dat nou ineens vandaan? Harriet gaf hem geen minderwaardigheidsgevoel. Ze waren partners.

Hij gooide de telefoon weer neer en nam zich voor om later uit te zoeken of hij ergens bokslessen kon volgen. Al wist hij best dat het er niet van zou komen. Harriet zou het niet leuk vinden. Niet als het betekende dat zij haar schema naar dat van hem moest schikken. Haar werk was te belangrijk.

Eerder verschenen van Nicola Moriarty:

In vrije val

De vijfde brief

De ex

Ik moet je iets vertellen

Eerste druk juli 2025

Oorspronkelijke titel *Every Last Suspect*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollinsPublishers Australia Pty Limited

Copyright © 2024 by She Writes Words Pty Ltd.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Hazel Lam, HarperCollins Design Studio

Omslagillustratie Adobe Stock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7813 9

ISBN e-book 978 90 261 7814 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7815 3

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.